

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представци број 29908/05 – Симић против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ СИМИЋ против СРБИЈЕ

(Представка број 29908/05)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

24. новембар 2009. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Симић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник*,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *судије*,

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

после већања на затвореној седници одржаној 3. новембра 2009. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 29908/05), коју је Суду поднео против Државне Заједнице Србија и Црна Гора према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: “Конвенција”) у то време држављанин Државне Заједнице Србија и Црна Гора, г. Живан Симић (у даљем тексту: “Подносилац представке”), дана 1. августа 2005. године.

2. Од 3. јуна 2006. године, после Декларације о независности Црне Горе, Србија је искључива страна уговорница у поступцима пред Судом.

3. Подносиоца представке заступао је г. Р. Спасојевић, адвокат из Ваљева. Владу Државне Заједнице Србија и Црна Гора, а, касније, Владу Србије (у даљем тексту: “Влада”) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

4. Дана 15. марта 2007. године Председник Другог одељења је одлучио да Владу обавести о представци. Примењујући члан 29. став 3. Конвенције, решио је, такође, да се основаност представке разматра истовремено када и допуштеност (члан 29. став 3).

ЧИЊЕНИЦЕ

I. ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

5. Подносилац представке је рођен 1942. године и живи у Ваљеву.

6. Подносилац представке је 24. јула 1998. године, односно 16. новембра 1998. године поднео две посебне тужбе против свог послодавца Општинском суду у Ваљеву (у даљем тексту: „Општински суд“), захтевајући да буде враћен на посао као и заостале плате.

7. Ова два поступка су здружена 9. априла 1999. године.

8. После упућивања предмета нижем суду, Општински суд је 14. марта 2006. године пресудио против подносиоца представке.

9. Окружни суд и Врховни суд су 29. марта 2007. године, односно 3. априла 2008. године потврдили одлуку од 14. марта 2006. године.

II. РЕЛЕВАНТНО ДОМАЋЕ ПРАВО

A. Закон о раду (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије, сл. гласник РС, бр. 70/01 и 73/01)

10. Члан 122. став 3 је предвиђао да судови морају решити све спорове из радног односа у року од 6 месеци од датума покретања поступка.

B. Закон о раду из 2005. године (објављен у Сл. гласнику РС, бр. 24/05 и 61/05)

11. Овај закон је ступио на снагу 23. марта 2005. године, чиме је ван снаге стављен закон из 2001. године.

12. Текст члана 195. став 3 Закона о раду из 2005. године одговара члану 122. став 3 Закона о раду из 2001. године.

ПРАВО

II. НАВОДНА ПОВРЕДА ЧЛАНА 6. СТАВ 1 КОНВЕНЦИЈЕ

13. Подносилац представке се жалио да је дужина поступка била некомпатибилна са захтевом „разумног рока“, који је утврђен чланом 6. став Конвенције и који гласи како следи:

“...Свако, током одлучивања о његовим (или њеним) грађанским правима и обавезама ... има право на правичну ... расправу у разумном року ... пред непристрасним судом ...”

14. Влада је оспорила ову тврдњу.

15. Период који треба разматрати почео је тек 3. марта 2004. године када је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију. Међутим, приликом оцене оправданости времена које је протекло после тог датума, у обзир се мора узети стање поступка у то време. До тог датума поступак је већ био у току више од добрих пет година.

16. Период о коме је реч окончан је 3. априла 2008. године. Тако је он трајао четири године и месец дана на три нивоа судске надлежности.

А. Допуштеност

17. Влада је ставила разне примедбе на допуштеност ових питања. Међутим, Суд је одбацио сличне примедбе у многим ранијим предметима (видети, на пример, *Цветковић против Србије*, број 17271/04, ст. 38 и 42, 10. јун 2008. године, *Томић против Србије*, број 25959/06, ст. 81 и 82, 26. јун 2007. године, *В. А. М. против Србије*, број 39177/05, ст. 85 и 86, 13. март 2007. године). Он не налази посебне околности у предметном случају које би захтевале да одступи од овакве судске праксе. Због тога он представку проглашава допуштеном.

Б. Основаност

18. Суд подсећа да се оправданост дужине поступка мора ценити у светлу околности предмета и позивањем на следеће критеријуме: сложеност предмета, понашање подносиоца представке и односних органа и од каквог је значаја предмет спора за подносиоца представке (видети, међу многим другим ауторитетима, *Frydlender против Француске* [ВВ], бр. 30979/96, став 43, ЕЦХР 2000-VII). Суд подсећа да је у радним споровима неопходна посебна ажурност (*Ruotolo против Италије*, пресуда од 27. фебруара 1992. године, серија А број 230-Д, ст. 39, став 17).

19. Суд, такође, подсећа да се овај захтев додатно појачава у односу на државе где домаћи закон предвиђа да се такви предмети морају решавати са посебном хитношћу (видети ставове 10 – 12 у горњем тексту, као и, међу многим другим ауторитетима, *Стевановић против Србије*, број 26642/05, ст. 53 и 55, 9. октобар 2007. године).

20. Суд је често утврдио повреде члана 6. став 1 Конвенције у предметима у којима су покренута слична питања као у предметном

случају (видети, на пример, *Станковић против Србије*, број 29907/05, 16. децембар 2008. године).

21. Пошто је размотрио сав материјал који му је достављен, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу ни аргумент који би могли да га убеди да у овом предмету донесе другачији закључак. С обзиром на своју судску праксу по овом питању, Суд сматра да је дужина поступка била прекомерна и да није испуњен захтев „разумног времена“. Према томе, дошло је до кршења члана 6. став 1.

II. ПРИМЕНА ЧЛАНА 41. КОНВЕНЦИЈЕ

22. Члан 41. Конвенције предвиђа:

„Када Суд утврди прекршај Конвенције или протокола уз њу, а унутрашње право Високе стране уговорнице у питању омогућава само делимичну одштету, Суд ће, ако је то потребно, пружити правично задовољење оштећеној странци.“

A. Штета

23. Подносилац представке је тражио 30,000 евра на име нематеријалне штете.

24. Влада је оспорила овај захтев.

25. Суд сматра да је подносилац представке претрпео извесну нематеријалну штету као последицу процедуралног закашњења у питању. Према томе, узимајући у обзир околности предмета и процењујући на правичној основи, Суд подносиоцу представке додељује 600 евра по овом основу.

B. Трошкови

26. Подносилац представке је, такође, тражио неодређени износ на име трошкова пред домаћим судовима као и на име трошкова у поступку пред Судом.

27. Влада је оспорила овај захтев.

28. Према пракси Суда, подносилац представке има право на накнаду трошкова само у оној мери у којој је показано да су они стварно и неопходно настали и да су оправдани у погледу износа (видети, на пример, *Iatridis против Грчке* (правично задовољење) [BB], број 31107/96, став 54, ECHR 2000-XI).

29. У предметном случају, на основу информација које поседује и горе наведених критеријума, Суд у потпуности одбацује захтеве подносиоца представке, као необразложене.

B. Затезна камата

30. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном,
2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1 Конвенције;
3. *Утврђује*

(а) да Тужена држава треба да исплати подносиоцу представке, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2 Конвенције, износ од 600 евра (шест стотина евра) на име нематеријалне штете, који ће бити претворени у националну валуту Тужене државе по курсу који ће важити на дан исплате, плус сваки порез који се може платити;

(в) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну камату на горе наведени износ по стопи која је једнака најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена;

4. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 24. новембра 2009. године, према Правилу 77 ставови 2 и 3 Пословника Суда.

Sally Dollé,
TULKENS,
Секретара одељења
Председник

F.